

Arrest

nr. 156 443 van 13 november 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk

doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 10 december 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 en aangevuld op 15.04.2010, 28.05.2010, 08.07.2010, 31.08.2010, 19.10.2010, 03.02.2011, 27.04.2011, 29.08.2011, 03.10.2011, 13.03.2012 en 21.10.2013 werd ingediend door :

G.S.

nationaliteit: Marokko

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijk oriëntatie heeft gevolgd, dat zij getuigenverklaringen voorlegt, dat zij zou overgegaan zijn tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou eigen gemaakt hebben op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat betrokkene centrum van belangen in België zou zijn, is lovenswaardig doch zij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat zij gehuwd is geweest met de heer F.K. Betrokkene haalt echter niet aan waarom dit feit een grond vormt tot regularisatie. Zoals betrokkene zelf vermeldt, zijn beiden uit elkaar gegaan. Op 24.05.2011 zijn betrokkenen officieel gescheiden. Bijgevolg kan dit argument geen grond vormen tot regularisatie.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.“

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Het artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)"

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet.

Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een

recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. R.v.St. 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593.).

Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen. (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.M. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. dr. étr. 2002, 263; R.v.St. 21 februari 2008, nr. 179.935, T. Vreemd. 2008, 204: "dat niet in redelijkheid kan worden ingezien hoe uit het simpele feit dat de maatschappelijke integratie van de verzoekende partij zich ontwikkelde gedurende de duur van de asielprocedure kan worden afgeleid dat de deze integratie onvoldoende is om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren").

Op 09.12.2009 in het arrest waarnaar de bestreden beslissing verwijst vatte de Raad van State dit nog als volgt samen: "dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. X)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing verklaart het verzoek ontvankelijk doch ongegrond.

Gezien de bovenvermelde omschrijving van 'buitengewone omstandigheden' en 'grond' van een aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, betekent dit dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard wordt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk of onmogelijk is om naar Marokko terug te keren (Uw Raad bevestigt dit met zoveel woorden in het eerder vermelde arrest: "Samen met verzoekster dient aangenomen te worden dat verweerder aanvaardt dat het bijzonder moeilijk is voor verzoekster om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Immers werd haar aanvraag ontvankelijk verklaard en dus kan worden aangenomen dat verzoekster geldige buitengewone omstandigheden heeft doen gelden."), maar dat gesteld wordt dat verzoekster haar integratie onvoldoende zou hebben aangetoond.

De bestreden beslissing wordt o.m. als volgt gemotiveerd: "Het feit dat betrokkene Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij getuigenverklaringen voorlegt, dat zij zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou eigen gemaakt hebben op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat betrokkene centrum van belangen in België zou zijn, is lovenswaardig doch zij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst."

Deze motivering is intern tegenstrijdig: enerzijds wordt gezegd dat er inderdaad sprake is van integratie, anderzijds stelt de beslissing dat deze elementen geen grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen (waarna de aanvraag ongegrond wordt verklaard zodat diezelfde integratie blijkbaar toch niet aanvaard wordt). Een tegenstrijdige motivering staat gelijk aan geen motivering. De formele motiveringsverplichting is dan ook geschonden en het dossier werd onzorgvuldig behandeld. Verzoekster stelt zich tenslotte vragen bij de laatst geciteerde zin: "Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst." Dit lezende vraagt zij zich af wie er dan nog wél een verblijfsrecht kan krijgen op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters aanvraag werd immers ontvankelijk verklaard - zij kan dus niet terugkeren naar haar land van herkomst. De Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt verder verzoeksters integratie ("het feit geïntegreerd te zijn") waarvan bovendien recent nog meer bewijzen van zijn overgemaakt, en is er verder van op de hoogte dat verzoeksters sinds 2004, intussen dus al een tiental jaar, in België verblijft. De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt het met deze zin werkelijk onmogelijk te willen maken het artikel 9 bis nog toegepast te zien... Het geheel van deze motivering maakt dat ook het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zelf geschonden is."

3.2. Vooreerst past het om het juridische kader waarin de bestreden beslissing werd genomen te schetsen.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De gemachtigde verklaart de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

3.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip 'afdoende', zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Zij houdt eerst een gans theoretisch betoog over buitengewone omstandigheden en elementen van gegrondheid in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij zij rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhaalt.

Verzoekster uit vervolgens kritiek op dit motief in de bestreden beslissing: *“Het feit dat betrokkene Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijk oriëntatie heeft gevolgd, dat zij getuigenverklaringen voorlegt, dat zij zou overgegaan zijn tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou eigen gemaakt hebben op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat betrokkenes centrum van belangen in België zou zijn, is lovenswaardig doch zij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst.”*

Zij betoogt dat deze motivering intern tegenstrijdig is wat gelijk is aan geen motivering omdat de gemachtigde de integratie aanvaardt maar dan toch de aanvraag ongegrond verklaart. Verder meent zij verder dat haar dossier onzorgvuldig werd behandeld.

De Raad merkt op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de gemachtigde een ruime discretionaire bevoegdheid toekent om een vreemdeling al dan niet een verblijfsmachtiging toe te staan – de vraag “wie er dan nog wél een verblijfsrecht kan krijgen” op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet dan ook niet worden beantwoord en is niet dienstig gezien de toegekende ruime discretionaire bevoegdheid (cf. RvS 31 januari 2001, nr; 92.888).

Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de gemachtigde de integratie van verzoekster niet in vraag stelt. Het gegeven dat verzoekster geïntegreerd is in België impliceert op zich echter niet dat de gemachtigde dit gegeven dient te aanvaarden om verzoekster tot verder verblijf te machtigen. *In casu* stelt de gemachtigde vast dat de integratie en opgebouwde banden van verzoekster in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die zij heeft in het land van herkomst. Deze beoordeling wordt door verzoekster geheel niet betwist of weerlegd. Waar de gemachtigde in wezen ten aanzien van verzoekster oordeelt dat de relaties en banden met het land van herkomst sterker zijn dan de integratie en opgebouwde banden met België, is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat, in haar geval, het feit geïntegreerd te zijn niet volstaat om een verblijfsrecht te verkrijgen. Aldus verschaft de gemachtigde een motivering die op afdoende wijze verantwoordt waarom de niet-betwiste integratie van verzoekster in dit geval geen grond vormt voor de verlening van een verblijfsmachtiging.

Verzoekster wijst er nog op dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard wat volgens verzoekster betekent dat de gemachtigde aanvaardt dat het voor verzoekster buitengewoon moeilijk dan wel onmogelijk is om naar Marokko terug te keren. Hierbij moet worden geduid dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de concrete reden waarom de aanvraag ontvankelijk werd verklaard noch wordt aangegeven welke buitengewone omstandigheden werden weerhouden. Verzoekster blijft bovendien in gebreke enige concrete moeilijkheden weer te geven.

Door de aanvraag ontvankelijk te verklaren heeft de gemachtigde enkel aangegeven dat verzoekster op ontvankelijke wijze haar verblijfsaanvraag kan indienen in België, doch verzoekster kan hieruit geenszins een recht putten om eveneens tot verblijf te worden gemachtigd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vloeit niet voort dat het bestaan van buitengewone omstandigheden van rechtswege tot het besluit van gegrondheid van de aanvraag dient te leiden. Het gegeven dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en het betoog van verzoekster als zou het bijgevolg buitengewoon moeilijk of onmogelijk zijn om in Marokko een verblijfsaanvraag in te dienen, doet bovendien geen afbreuk aan de niet-betwiste vaststelling van de gemachtigde dat *in casu* de integratie en opgebouwde banden van verzoekster in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die zij heeft in het land van herkomst, zodat het niet kennelijk onredelijk is om te besluiten dat het enkele feit geïntegreerd te zijn niet volstaat om een verblijfsrecht te verkrijgen.

Met bovenstaand betoog toont verzoekster op generlei wijze aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is derhalve niet aannemelijk.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of met miskennis van de voorliggende gegevens of steunt op een foutieve feitenvinding. Alleszins laat verzoekster na *in concreto* aan te duiden met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden of welke door hem aangebrachte elementen verkeerd zouden zijn beoordeeld. Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op kennelijk onredelijke wijze, met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt of met miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54) Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen {cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624}." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. X)

Verzoekster heeft zich in haar oorspronkelijk verzoekschrift o.m. gebaseerd op de instructie van de regering d.d. 19.07.2009.

Ondanks het feit dat deze instructie vernietigd werd en ondanks het feit dat deze niet kan dienen voor de afwijzing van een aanvraag, is de Dienst Vreemdelingenzaken wel verplicht de instructie toe te passen indien deze van toepassing is.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd over de vernietiging door de Raad van State:

"Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (Rvs arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Het is belangrijk te analyseren wat de inhoud van deze arresten is. Verzoekster betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde "buitengewone omstandigheden" heeft uitgehold. De Raad van State heeft echter niets gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie, meer bepaald over de criteria die erin worden vermeld. De Raad van State kon op dit punt ook geen kritiek uiten aangezien de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister.

Het arrest van 05.10.2011 stelt helemaal niet dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd, doch wel het volgende:

" Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd."

Concreet betekent dit dat de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat in de bestreden beslissing echter veel verder, en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is, quod certe non.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in haar samenwerking met het Kruispunt Migratie - Integratie toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen:

" Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest X van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. X van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria."

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft dus zelf te kennen de instructie nog te zullen toepassen. Hieraan is niets illegaals (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dit betekent zeer concreet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een dubbele beoordeling dient te maken, namelijk enerzijds of verzoekster voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dus zeer zeker niet stellen dat zij deze instructie niet kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist.

Het hoeft dan ook geen betoog dat deze motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die aan verzoekster beloftes en toezeggingen heeft gedaan. Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoekster de Dienst Vreemdelingenzaken eraan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft. Dat bijkomend en niet in het minst zij verzoekster vier jaar heeft laten wachten op een eindbeslissing, verzoekster van wie zij zelf stelt dat het buitengewoon moeilijk is dat zij de aanvraag in het land van herkomst indient, die in het kader van een instructie werd voorgespiegeld. Er zijn dus toezeggingen gedaan waarop men nu terugkomt, wat ontoelaatbaar is en willekeur inhoudt.

De auditeur bij de Raad van State heeft in haar advies in het arrest X van 24 januari 2012 het volgende gesteld:

"Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerde inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van de zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten."

Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, van gedane beloftes en toezeggingen maakt de Dienst Vreemdelingenzaken plaats voor willekeur en wordt het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden."

3.5. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat de instructie van 19 juli 2009, waarop de aanvraag was gestoeld, werd vernietigd door de Raad van State en dat de criteria ervan niet meer van toepassing zijn.

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij de door de Raad van State vernietigde instructie, in weerwil van het gestelde in de bestreden beslissing, wel degelijk moest toepassen. Dienaangaande moet het volgende worden vastgesteld:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 en werd ten gevolge daarvan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde geheel terecht naar dit arrest verwijst en besluit dat hij er geen toepassing meer van kan maken. Enige verdere motivering is op dit punt dan ook niet vereist. Verzoekster kan zich verder ook niet nuttig op deze instructie beroepen.

De stelling van verzoekster dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De gemachtigde dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *"om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen"*. Een verwijzing naar een advies van de auditeur bij de Raad van State doet daaraan geen afbreuk, temeer nu het bedoelde advies een andersluidend advies was, zoals vermeld in het arrest nr. 217.532 van 24 januari 2012. Ook in dit arrest wordt overigens geoordeeld dat door de vernietigde instructie, of door een verwijzing ernaar in het licht van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, geen bindende voorwaarden kunnen worden toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ook niet wat de gegrondheid van de aanvraag betreft. Waar verzoekster dus stelt dat de gemachtigde een dubbele beoordeling dient te maken, met name én of verzoekster voldoet aan de criteria van de instructie én of de elementen die in het kader van deze instructie werden aangereikt *an sich* kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing, moet worden vastgesteld dat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat het eerste deel van de door verzoekster vooropgestelde beoordeling - de toets aan de instructie - niet geoorloofd is. Verder blijkt wel degelijk uit

de bestreden beslissing dat de elementen die werden aangereikt in de aanvraag, los van de instructie, werden getoetst in het licht van de gegrondheid ervan.

Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet impliceren dat een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In de mate waarin verzoekster probeert aan te geven dat zij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, andere vreemdelingen werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het volstaat vast te stellen dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092).

Waar zij erop alludeert dat, mocht haar aanvraag eerder zijn behandeld, zij dan wel begunstigde had kunnen zijn van de instructie, kan worden volstaan met de vaststelling dat de behandeling van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet onderworpen is aan een bepaalde termijn, laat staan aan een vervalt termijn en dat de verwerende partij rekening moet houden met de juridische situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat zij de beslissing neemt.

Tenslotte benadrukt de Raad dat hij niet kan toetsen aan de bedoelde instructie noch aan enige publieke verklaring van de staatssecretaris. De vaststelling blijft immers dat deze instructie, in strijd met de wil van de wetgever, bindende voorwaarden in zich draagt en dat geen enkel beginsel van behoorlijk bestuur dit bestuur toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm, ongeacht de houding van de gemachtigde. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES